

Оксана і Віталій ЦІЛЮРИКИ: «Коли бачимо, що пацієнт одужує, то всі інші проблеми відступають...»

Владиліна БАЛУХАТА
Журналіст

ВОНИ розуміють один одного навіть тоді, коли треба просто помовчати. А ще постійно радяться, живуть удвох на одному диханні. По-іншому не уявляють своїх буднів. Не легких, часто виснажливих, але «своїх», без яких і життя не життя...

НЕ ДУМАЛА і не гадала сіроока красуня Оксана, народившись в Поліському краї, що рідною і дорогою стане для неї Полтавщина. Про професію лікаря мріяла з дитинства. Причому саме акушера-гінеколога. Батьки хоч і не забороняли, але й у захваті не були від доньчиного вибору.

Навчалася у школі добре, після закінчення могла б стати студенткою будь-якого вишу. А вона, закінчивши 9 класів, вступила до Новгород-Сіверського медичного училища Чернігівської області. Бо була ввєннена: база для вступу до медінституту для неї, сільської дівчини, буде міцна. Тож сталося, як гадалося: випускний в училищі, диплом із відзнакою і через кілька місяців вона – студентка Сумського медінституту. Там молода красуня приглянулася хлопцеві з козацького хорольського краю Віталію Цілюрику, теж студенту того ж вишу.

Якось відразу зійшлися, маючи багато спільного. В обох однакові погляди на життя, а головне – він і вона мріяли стати висококваліфікованими лікарями, щоб люди йшли до них, довіряючи своє життя.

Віталій виріс у сім'ї медиків. Його батько, відомий свого часу на Хорольщині лікар-хірург Володимир Цілюрик (світла йому пам'ять), для сина був найбільшим авторитетом. Бувало, всі сидять за столом, смакують свіжоспеченими пирогами, а тут телефонний дзвінок. І Володимир Михайлович, як солдат по тривозі, поспішає на виклик, щоб рятувати чиєсь життя. Підлітком Віталій все просив батька, аби той взяв його із собою на роботу, і він зважав на прохання сина. Отож, в операційну «зайшов» у дуже юному віці, та ще коли побачив за роботою батька, його колегу, теж хірур-

Фото надані автором.

✓ Віталій та Оксана Цілюрики.

га Володимира Глуценка, то сумнівів у виборі професії не було.

Це вже потім, через роки, я почую оцінку молодому хірургу і від колеги його батька, досвідченого лікаря Володимира Глуценка, і від керівника СВК «Перемога» Хорольського району Анатолія Пасюти. Не змовляючись, обидва скажуть: «У цього лікаря велике майбутнє. І як професіонал, і як людина він заслужовує великої шани, поваги від земляків. Віталій Володимирович має золоті руки, а для хірурга це основне...»

Із посмішкою молоде подружжя лікарів нині згадують, через які випробування довелося пройти, перш ніж потрапили в Хорол. Оксані Петрівні «світло» місце сімейного лікаря в

Новгород-Сіверський район на Чернігівщині, майже додому. Це що – розпрощатися із мрією? Ой, ні, не в Оксаніному характері. Довелося звертатися до Міністерства охорони здоров'я України. Здивуванню тамтешніх чиновників не було меж: відмовлятися від «теплого містечка», коли життя і трудова діяльність ще лише починається, далеко не кожен здатен. Потім подружжя зверталося до відповідних профільних структур у Полтаві. І нарешті – Хорол. Оксана – на посаду акушера-гінеколога, Віталій – хірурга. Слава Богу, все сталося, як і мало статися: улюблена робота, про яку мріяли, і головне – удвох і на службі, і в побуті.

(Закінчення на 2-й стор.) →

Оксана і Віталій ЦІЛЮРИКИ: «Коли бачимо, що пацієнт одужує, то всі інші проблеми відступають...»

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

* * *

У КОЖНОЇ людини є своя вершина, до якої вона йде роками. Інколи спотикається, але, долаючи перешкоди, іде, інший раз падає, але піднімається і знову йде. Бо ж честь і слава приходять не до того, хто ніколи не падає, а до того, хто, падаючи, щоразу встає.

Чи мала ця молода сім'я перешкоди? Звісно, як і в кожного. Знаєте, що відповіла мені Оксана Петрівна на запитання, чи були моменти, коли хотілося все залишити і піти?

– Так, був випадок. Важкі пологи у породіллі. Лікар має приймати рішення миттєво. Не завтра, не через годину, а зараз, за секунду. На кону життя матері й дитини. Морально було важко. Але рішення прийнято і головне – врятовано два життя...

Так й у Віталія: від його рішення залежить людське життя. Кожен такий випадок молоді лікарі пропускають через душу.

Я слухала обох і пригадала випадок, який незаперечно підтверджує здатність лікаря приймати рішення миттєво. Це було більше 25 років тому. Приїжджаю із відрадження, а у мого сина загострення виразки. Майже без свідомості «швидка» забрала його в лікарню. На моє щастя, там були два Володимирі Михайловичі – Глущенко і Цілюрик. Я до них: що робити? Аналізи нічого не показують, все залежить від рішення лікарів. Вчасно проведена операція – і молоді життя врятовані. Мої вдячності меж немає!..

А через десятки років доля зводить мене з молодим лікарем-хірургом Віталієм Цілюриком, сином рятівника мого сина, з його невісткою. Ця зустріч не випадкова. Бо ж уже не від одного чула: які чудові лікарі! Дивлюсь на них і думаю, що не даремно Цілюрик-старший жив на землі. Молодий спеціаліст – гідний продовжувач справи свого батька.

* * *

ЯКОСЬ одна жінка, котру лікувала Оксана Петрівна, сказала: «Ця лікарка – таке сонечко, від її спокійного голосу, від її чуйного ставлення тепло стає на душі, хвороба відступає». А про Віталія його пацієнт сказав: «Коли він одягає білий халат і шапочку, у нього ніби крила виростають. Він стає для пацієнтів земним ангелом-охоронцем. Йому вірять, довіряють, цінують».

Тепло відгукується Оксана Петрівна про колегу, районного гінеколога Людмилу Вікторівну Величко:

– Мені з нею було комфортно починати свою трудову діяльність, її досвід – це справжня енциклопедія для молодих лікарів. І тому, що я можу при потребі оперувати жінок, теж завдячую Людмилі Вікторівні.

✓ Людмила Вікторівна Величко, Оксана Петрівна Цілюрик.

Для подружжя Цілюриків головний лікар Михайло Васильович Виноград – незаперечний авторитет, зразок у житті.

– Він нам, молодим, не дає розслабитися. І це добре, бо інакше втратили б робочий ритм. Тому маємо від роботи адреналін. Як задоволення отримують ті, хто будує мости, ті, хто навчає дітей, ті, хто шие речі. А ми лікуємо. Коли бачимо, що пацієнт одужує, що все нормально, то всі інші проблеми відступають, маліють, – діляться роздумами мої співрозмовники.

Із теплотою в серці згадує Оксана Петрівна свекра:

– Ще будучи студентами, приїхали ми додому, а я йому й хвалюся: «Тату, хоч акушером-гінекологом бути». А він мені: «Подумай, дитино, добре, спокую все життя не матимеш, буде робота, робота і ще раз робота. Та вибір за тобою, я сприйму його як належить, коли треба – підкажу». Ото з його легкої руки і пішло. Тепер не можу уявити себе в якомусь іншому статусі.

– Я якби не був хірургом, то не був би лікарем взагалі, – доповнив дружину Віталій Володимирович. – Виріс в медичній атмосфері, ходив до батька на роботу, у студентські роки був асистентом під час операцій. Ні, тільки хірургія – моє покликання. Саме в цій галузі себе знаходжу і про іншу професію навіть не думаю.

Оксана Петрівна додає:

– Ми, коли буваємо у відпустці, дуже скучаємо за роботою. Моя мама вчителювала все життя, для неї зов-

сім не знайомі лікарські будні. Та коли приїхала до нас, побачила нашу роботу, сказала: «Я б такого ритму не витримала».

У молодого подружжя підростає син. Максимо – шестикласник. Чи хотіли б вони, щоб він продовжив лікарську династію Цілюриків? Десь в глибині душі, можливо, й так, але вибір за хлопчиком. Аби не зашкодити мрії дитини, сприйму його рішення, яким би воно не було. Адже вони свого часу теж обирали самостійно.

* * *

НЕПОМІТНО пролетіла година нашого спілкування. Оксана Петрівна поспішала, бо в лікарню мали привезти на реабілітацію солдатів. Тяжкий нині час. Війна. Нелегкі шляхи до Перемоги. У лікарів свій фронт. За життя людини. Інколи під світлом, що подають в операційну від генератора. Та нічого не стає на заваді лікарю-хірургу Віталію Цілюрику, коли йдеться про те, що треба рятувати людину.

Якщо на небі загорається зірка, то в пологовому відділенні народжується нове життя. Життя, за яке веде боротьбу лікарка акушер-гінеколог Оксана Цілюрик.

Найвищою оцінкою щоденної праці, інколи безсонних ночей Віталія і Оксани Цілюриків, їхніх колег є врятовані життя, відновлене здоров'я пацієнтів. І це не просто патетика, а реальність, трудові будні, людська і професійна гідність.

Владиліна БАЛУХАТА.